

HOOFDSTUK 2

De man zag er bijna precies hetzelfde uit, tenger, maar hij was wat gespierder en had zijn armen vol tatoeages. Alleen, deze man was iets groter en hij had geen snor, wel een baard, waardoor hij ouder leek dan dat hij echt was. Hij loste twee kogels, een op de linkerarm en een in zijn linkerzij van Roan, die allebei raak waren. Roan viel achterover. Lexina wist haar pistool in haar rechterhand te pakken en ze schoot. De kogel die de man raakte, kwam in zijn rechterborstkas terecht. De man zijn ogen gingen langzaam dicht. Dat was het teken voor haar dat de man bijna dood was. Lexina kroop op haar knieën en ze bekeek de schotwonden in Roans arm en zij.

Roan bleef op de grond liggen en hij wilde niet meer overeind komen. Het was al snel duidelijk dat zijn tijd om deze wereld te verlaten was gekomen. Ze legde haar linkerhand op zijn buik en luisterde naar zijn laatste woorden, die hij voor haar had bewaard.

‘Lexina, ik ben trots op je.’

Lexina keek hem lachend aan: ‘Waarom?’

Roan gaf haar zijn 9mm-pistool met de laatste zes kogels die erin zaten. ‘Jij bent degene die altijd doorzet en ook durft terug te keren naar mij.’

Ze nam het 9mm-pistool aan en stopte het in haar linkerbroekzak. ‘Bedankt, maar ik heb ook veel fouten gemaakt.’

Roan schudde zijn hoofd. ‘Je kunt je fouten altijd nog rechtzetten.’ Lexina wist waar hij naartoe wilde gaan en welke fout haar het meeste dwars had gezeten tot nu toe. ‘Beloof me alsjeblieft een ding.’

Ze knikte met haar hoofd: ‘Ik zal alles doen.’

‘Praat met hem en maak het weer goed.’

Opnieuw knikte ze haar hoofd, terwijl er tranen over haar wangen liepen. ‘Ik zal het beloven.’ Ze voelde even aan zijn hart en ze hoorde het beetje bij beetje minder snel kloppen.

‘Het is zover, Lexina, mijn tijd is gekomen.’ Lexina haalde haar hand van zijn buik en veegde haar tranen af. Hij deed zijn ogen dicht en niet meer open. Esmee kwam de kamer binnen gestormd en zag haar broer op de grond liggen, samen met twee anderen.

Esmee raapte het mes op en toonde geen verdriet om haar dode broer; daar was nu geen tijd voor. 'Ga en keer niet meer terug.' Ze rende de kamer uit, de trap af waar Roan vandaan was gekomen. De mannen waren inmiddels al een stuk dichterbij gekomen en ze moest nu iets anders bedenken.

Ron, Mick en Laura waren bij het gebouw aangekomen. Er zat een slot op de deur dat Ron kapot wilde schieten. 'Nee, we hebben alle kogels nodig,' riep Laura. Ze zag de mannen al bijna bij de ingang van het hotel, wat er dan nog van over was. Het scheelde een paar meter, voordat de mannen in dezelfde straat als zij waren. Mick en Laura wisten dat ze beter samen met Roan en Lexina naar rechts hadden kunnen gaan. Het scheelde toch dik honderd meter tot aan de parkeerplaats waar de helikopter stond.

Nu ze het gebouw niet in konden zonder het slot kapot te schieten, moesten ze toch een andere weg vinden. Ron kreeg opeens een geweldig idee: 'Volg mij, jongens.'

Tussen de hoge wolkenkrabbers door renden ze nog verder de straten door. 'De parkeerplaats is de andere kant op,' maakte Laura duidelijk.

Ron negeerde haar voor een paar seconden en stopte bij een gewone plantenbak. Hij verschoof de plantenbak en maakte het luik dat verstopt zat onder de plantenbak open. 'Ga naar beneden en ren naar de parkeerplaats.' Mick en Laura bedankte hem voor alles wat hij had gedaan.

'Ik beloof je dat we terugkomen,' zei hij.

Ron schudde met zijn hoofd: 'Nee, doe dat niet en ga gewoon verder met jullie plan.'

Laura klom als eerste de ladder af en gebruikte haar telefoon om licht te maken. Hij volgde haar naar beneden. Ron maakte het luik dicht, schoof de plantenbak weer terug en rende terug de straat op. Het was een lange tunnel, die al een tijdje niet meer gebruikt was. Ze liepen door kleine plasjes water met ongedierte dat ook aanwezig was. Laura kreeg er een beetje de kriebels van, voor hen zag ze ogen die naar haar keken. Volgens haar was het een rat die steeds dichterbij kwam. Boven hen hoorden ze buiten nog steeds kogels die werden afgevuurd. Ze hoefden zich in elk geval geen zorgen te maken over dat een van die kogel voor hen zou kunnen zijn.

Buiten rende ze en zag ze de witte BMW X5 in beweging komen. Meteen richtte ze haar 9mm-pistool erop en ze bleef op afstand wacht-

ten. Jake en Lisa zagen haar staan en ze reden zo snel als ze konden naar haar toe om weg te rijden. Lexina werd bang van het feit dat de auto met volle vaart haar kant op kwam gereden. Uit angst sloot ze haar ogen en ze liet het gewoon op haar afkomen. Ze liet haar ogen dicht, totdat een stem tegen haar zei: 'Opschieten! We gaan ervandoor.' Meteen opende ze haar ogen; het waren Jake en Lisa die in de auto zaten. Lisa zei het opnieuw, die op de achterbank achter Jake zat en ze maakte de zijdeur open voor haar.

Ze stapte in, gooide de deur dicht en maakte haar gordel vast. 'Waar zijn Mick en Laura?' vroeg Jake gehaast. Terwijl hij dat vroeg reed hij met één hand aan het stuur verder de straat door. In zijn linkerhand had hij een 9mm-pistool vast. Tijdens het rijden hadden Jake en Lisa gewisseld van geweren. Lisa, die nu het MP5 kaliber geweer vast had, had haar raam opengedaan en ze schoot erop los. Ondertussen greep Lexina de telefoon en ze belde Mick en Laura op om hun locatie te achterhalen. Terwijl ze de zaklamp gebruikte om beter te zien waar ze heen liepen, belde Lexina hen.

Laura, die de telefoon vasthield, nam op en gaf antwoord op de vraag die Lexina stelde. 'We zitten in een ondergrondse tunnel die naar de parkeerplaats leidt.'

'Zorg ervoor dat als we er zijn, we dan ook kunnen vertrekken,' zei Laura meteen erachteraan.

Lexina had nauwelijks de kans om te reageren op wat Laura had gezegd. Een paar minuten later hoorden ze ineens geen schoten meer boven hen. Mick en Laura waren opgelucht, maar ook bezorgd tegelijkertijd. Ze wisten niet wie van hun drieën leefde en wie van hen gesneuveld was tijdens deze verschrikkelijke nacht. In ieder geval wisten ze dat Lexina, Lisa en Jake in leven waren en dat zij op weg waren naar de helikopter. Opeens hoorden ze achter zich het luik opengaan. Snel renden ze ervandoor zonder om te kijken; elke seconden bepaalde hun leven. Laura rende voorop, omdat zij de zaklamp op haar telefoon gebruikte.

Jake, Lisa en Lexina waren bijna gearriveerd bij de parkeerplaats. De meiden keken door de zijramen naar achteren en ze zagen geen mannen van Harold meer. Eindelijk konden ze even bijkomen van een avond ellende. Opnieuw was Lexina stil en ze dacht aan het laatste wat Roan aan haar had gevraagd. Jake en Lisa zagen aan haar dat ze het erg